

Момичето трепна, остави пелените на една ракла и се спусна по стълбите.

- Иванко! - продума тя и несмело, нежно поглади косите му, надникна в засмянните му очи - защо не идваш вече никак? Ти ме забрави... *- и къде хлупна времето, тя се дръпна от ръцете на Болхара* - Боже! Някой иде.

- Не. Почакай. Няма никой - и той отново обгърна раменете ѝ, наведе устни към лицето ѝ.

- Славо! Где се изгуби? Вика те царицата... се зачу отнякъде гласът на Зоя. - Какво правиш?

Девојката отскочи уплашена, изтича нагоре, хвърли последен блестящ поглед върху момъка и изчезна.

- Здравей, Иванко!

Болхара изтръпна. В залисията си той не бе чул глухия радостен шум, с който тълпата във беше посрещнала царя. Ако Асен го бе видял при Слава!

Царят благосклонно го потупа по рамота.

- Защо стоиш вън? От Сеслав ли се боиш? Хайде влизай, сега ще ви одобря. Днес не искам да виждам сърдити лица.

Иванко презрително дигна рамене.

- От Сеслав ли ще се боя? Да не ми пада в ръцете само. Но не искам у дома ти да стават такива работи. Защото като кипна - не знам какво ще стане. - Изведнъж той си спомни целта на посещението и радостно извика:

- Честито!

Слабото мургаво лице на царя светна сякаш внезапно огряно от огромното ослепително слънце, гънките, които дърбаеха страните му бяха пълни с невидими усмивки.

- Да ти се връща.